

Ustregel sem tej želji in položil otroka k nji v posteljo. In pritislila ga je k sebi, kakor bi se bala, da ga ji zopet ne vzamem.

»Na peč pojdi!« dejala je, »in zaspì! Jaz bodem tudi zaspala!«

»Prav,« mislil sem si, »pa zlezem na peč, in če bode hotela kaj imeti, pa me že pokliče.« Res zlezem na peč in že sem tam ležal precèj časa, ko me pokliče:

»Tine!«

Bliskoma sem bil pri nji. »Tine,« pravi s slabim glasom, »daj mi roko in reci, da nisi več hud name!«

»Nič več, Lenka, nič več!«

Podala sva si roko, in nató sem zopet zlezel na peč. Čudno, pa vender resnično, ubranil se nisem zaspancu in skoro sem zaspal. Bilo je pozno ponoči, ko me je vzbudil otrokov jok. Skočim s peči in k postelji. Deklica se je zvijala in hotela vstati. Pa ni mogla, ker se je je oklepala koščena roka materina, kakor da je od železa. Lenka pa je ležala mirno, in nekamo polno in debelo so me gledale nje oči. Ko sem pristopil, da bi ji vzel jokajočega otroka, bila je tista drobna, koščena roka trda, da sem imel posla, predno sem izvil otročička izpod nje. Saj veste, prišla je k meni umret! Bog mi je ni bil namenil, in umrla je prvo noč, ko je zopet stopila pod streho moje koče! Gospoda ji nisem klical, ker nisem mislil, da je že takó pri kraji. No, pa je umrla spravljena z mano in s svojim otrokom. In vsako nedeljo molim k vseusmiljenemu Bogu, da bi je ne sodil ostreje, nego sem jo sodil jaz, ki sem bil vender nje mož, nje pravi zakonski mož.

Vidite, to je povest o mojem zakonu! No dobro!

(Dalje prihodnjič.)

Pokop.

Kedaj je videlo okó
Takó vesel pokop? . . .
Prijatelje nekdanje vse
Nocoj polagam v grob.

Solzé, ki so rosile mi
Obraz v nekdanjih dneh —
Globoko v grob polaga jih
Nebeški tvoj nasmeh.

In tožbe vse, in vzdihne vse
Polagam v grob nocoj —
Izbriše nanje mi spomin
Poljub goreči tvoj.

Na grobu pa v objemu jaz
Presrečen ti slonim,
In gledam ti v oči jasné,
In ljubim in molčim.

Trošan.

